

عنوان مقاله:

تبارشناسی سیاست گذاری فرهنگی امنیت مدار در ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اجتماعی ایران، دوره 16، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

احمد جعفری - دانشجوی دکتری جامعه شناسی گرایش سیاستگذاری فرهنگی دانشگاه خوارزمی

سید حسین سراج زاده - گروه جامعه شناسی دانشگاه خوارزمی تهران

ابراهیم توفیق - گروه جامعه شناسی دانشگاه علم و فرهنگ

خلاصه مقاله:

از منظر گفتمان فرهنگی امنیت مدار، فرهنگ برای حکومت اهمیت راهبردی دارد، چون با امنیت و توسعه جامعه پیوند خورده است. از این نظر، مهندسی فرهنگی برای خلق ملتی یک پارچه اساسی است. ملتی که توانایی احیای تمدن نوین اسلامی در آینده را داشته باشد. اساساً، این گفتمان اعضای جمعیت را به صورت ماده خامی برای ملت-سازی می بیند و اگر چنین چیزی در افراد به چشم نخورد مایه نگرانی خواهد بود. ذیل این گفتمان، دستگاه سیاستگذاری فرهنگی سازوکار مناسبی برای تبدیل افراد به سوژه های منقاد است. در پژوهش حاضر، روش تبارشناسی برای فهم شرایطی به کار می رود که شکل گیری این گفتمان را ممکن کرده است. یافته ها حاکی از آن هستند که شکست دولت در خلق سوژه های منقاد به غلبه یک رویکرد محافظه کار در سیاستگذاری فرهنگی منجر می شود. به صورت ساختاری، توانایی دولت برای خلق سوژه های مطلوب، به ظرفیت آن برای تامین رفاه شهروندان بستگی دارد؛ اما در دوران پس از جنگ، اصلاحات اقتصادی مبتنی بر تعدیل ساختاری و پایبندی دولت به پس کشیدن از سیاست اجتماعی، به طرد اجتماعی گسترده منتهی شد. در نتیجه، توانایی سوژه سازی دولت به شدت تضعیف شد. در این شرایط، واقعیت اجتماعی به چشم نخبگان سیاست گذار به صورت تهدید دیده شد. در مواجهه با این تهدید، تمایل دولت برای امنیتی سازی و پلیسی سازی سیاستگذاری فرهنگی افزایش یافت.

کلمات کلیدی:

فرهنگ، امنیت، ایدئولوژی، تعدیل ساختاری و اصلاحات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1817292>

